

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **Mgr. M. P.**
bytem X
zastoupen JUDr. Vratislavem Vlčkem, advokátem,
se sídlem Běluňská 258/68 Praha 9

proti

žalovanému: **Policejní prezident ve věcech služebního poměru,**
se sídlem Strojnická 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí Policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne
15. 6. 2021, č. j. PPR -12640 -10/ČJ- 2021-990131,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí Policejního prezidenta ve věcech služebního poměru (dále jen "žalovaný"), kterým bylo k jeho odvolání změněno rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech služebního poměru (dále též "prvostupňový správní orgán" nebo "ředitel KPŘ") ze dne 8. 3. 2021 č. 205/2021, ve věci propuštění žalobce ze služebního poměru podle ustanovení § 42 odst. 1 písmeno d), odst. 5 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., o

služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o služebním poměru") ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky doručením provostupňového rozhodnutí tak, že změnil část výroku prvostupňového rozhodnutí ve znění *"neboť porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu přijetí úplatku dle ustanovení § 331 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen "tr. zákoník"), spáchaného ve formě spolupachatelství dle ustanovení § 23 tr. zákoníku ..."* tak, že nově zní *"neboť porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky pokračujícího přečinu přijetí úplatku dle ustanovení § 331 odst. 1 a linei první zákona č. 40/2009 Sb., tr. zákoníku (dále jen "tr. zákoník") a spáchaného ve formě spolupachatelství dle ustanovení § 23 tr. zákoníku a pokračujícího přečinu přijetí úplatku dle ustanovení § 331 odst. 2 tr. zákoníku ..."*, v ostatních částech zůstal výrok prvostupňového rozhodnutí beze změn.

2. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů vyplynulo, že žalobce porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které je způsobilé ohrozit dobrou pověst Policie ČR a které má znaky trestného činu přijetí úplatku dle § 331 odst. 1 a 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen "TZ" nebo "trestní zákoník") spáchaného ve formě spolupachatelství dle § 23 téhož zákona, spočívající v tom, že nejméně v době od 19. 8. 2019 do 19. 3. 2020 vystavoval spolu s ing. M. J. a ing. I. M. (dále jen "Ing. M.", "Ing. J." nebo "členové zkušební komise") osvědčení o získání profesní kvalifikace "strážný, 68-008-E (dále též "osvědčení") uchazečům, u kterých věděli nebo byli srozuměni s tím, že zkoušku, jejíž úspěšné složení je předpokladem získání osvědčení, nevykonali, neboť se jí nezúčastnili, a za tuto činnost získávali od samotných uchazečů či jiných osob, na jejichž přání osvědčení vystavovali, finanční prostředky ve smluvené výši v konkrétních případech tak, jak jsou specifikovány pod body 1. až 6 prvostupňového rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce v žalobě podrobně popsal skutkový stav, průběh řízení, rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, odvolání, které proti němu podal a jež se podstatnou měrou shoduje s žalobními body. Konkrétně namítal:
4. V *prvním žalobním bodu* s poukazem na § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru nesouhlasil s formulací výroku žalovaného rozhodnutí *"s tím, že v ostatních částech zůstává výrok napadeného rozhodnutí beze změn"*, neboť není zamítnutím odvolání a potvrzením napadeného rozhodnutí v rozsahu nedotčeném změnou.
5. Ve *druhém žalobním bodu* považoval za nesprávný závěr žalovaného, že žádal úplatky a ve spolupachatelství s ostatními členy zkušební komise přijímal úplatky ve smyslu § 331 trestního zákoníku. Tvrdil, že má tento závěr původ v trestním řízení vedeném s žalobcem policejním orgánem GIBS. Porušení norem správního práva, konkrétně zákona č. 179/2006 Sb., o uznání výsledků dalšího vzdělávání (dále jen "zákon č. 179/2006 Sb.") je přičítána trestněprávní relevance a zjištěný skutkový stav je v rozporu se skutečností účelově vykládán tak, aby ospravedlnil trestněprávní kvalifikaci jednání žalobce a

spoluobviněných členů zkušební komise. Žalobce a ostatní členové zkušební komise jsou obviněni z přijetí úplatku, ačkoliv žádný úplatek nežádali a žádný jim také nebyl poskytnut. Platby přijaté od uchazečů Bc. Jr., J. N., F. Č., J. Č., Ing. J. H. a agenta Generální inspekce bezpečnostních sborů (dále též "uchazeči") jsou úhradou podle § 17 odst. 7 zákona č. 179/2006 a tedy legálním příjmem podle § 7 odst. 1 písmeno c) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o ZDP"), jako takové evidovány a zdaněny. Správnímu orgánu předložil přiznání k dani z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2019, které tyto úhrady zahrnuje. Jediný s uchazečů, který sám výslovně žádal o úlevu nebo zvýhodnění při zkoušce, byl agent GIBS, ale jeho jednání je nepřipustnou provokací. Agent měl totiž vyčkat na případné protiprávní jednání žalobce a ostatních členů zkušební komise a nikoliv k němu vytvářet podmínky. K tomu poukázal žalobce na § 158e odst. 6 trestního řádu, judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále též "ESLP") a Ústavního soudu.

6. Úhrady byly stanoveny ve výši 800 Kč až 1 500 Kč, což odpovídá cenové kategorii jiných autorizovaných osob. S ostatními členy zkušební komise jako autorizované osoby nepostupovali ve všech případech zkoušek zcela v souladu se zákonem 179/2006 Sb., to však bez dalšího nezakládá jejich úplatkářské jednání. O tom rozhoduje úmysl jednajících osob. Žalobce a ostatní členové komise nepřijali ani nežádali úplatek, neboť k tomu neměli žádného úmyslu. Tím nebyla naplněna subjektivní stránka trestného činu přijetí úplatku a věc je tak možné kvalifikovat jako quasi deliktní jednání zakládající bezdůvodné obohacení dle § 29 občanského zákoníku. Proti žalobci bylo po 20 letech oddaného výkonu služby u policie zahájeno trestní řízení, jehož jediným výsledkem je zjištění administrativního porušení zákona č. 179/2006 Sb. Uvedené žalobce dával do časové souvislosti s jeho kandidaturou a s kandidaturou Ing. M., rovněž v té době příslušníka Policie ČR, na místo zástupce vedoucího odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, kdy došlo ze strany GIBS k masivnímu nasazení odposlechů, zaznamenávání telekomunikačního provozu a nasazení operativně pátracích prostředků v podobě sledování osob, použití agenta a předstíraného převodu věci. Žalobce proto i v trestním řízení namítl, že jeho trestní stíhání bylo zahájeno účelové.
7. Ve vztahu k podkladům žalobou napadeného rozhodnutí žalobce vytkl správním orgánům, že vyšly výlučně z podkladů GIBS nahlédnutím do trestního spisu. Vlastní šetření neprovedli. Dále vyjádřil pochybnosti o zákonnosti vedení trestního řízení.
8. K porušení služebního slibu poukázal na § 42 odst. 1 písmeno d) zákona o služebním poměru, rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2015 ve věci sp. zn. 11Ad 22/2014, a odbornou literaturu.
9. Nepopřel porušení zákona č. 179/2006 Sb., poukazoval však na okolnosti, za nichž k nim došlo s tím, že Bc. Jr. a Ing. H. Jsou bývalými dlouholetými příslušníky ozbrojených sborů a absolventi vysoké školy, kteří sami splňují podmínky pro výkon činnosti autorizovaných osob a nepotřebovali uznat své vzdělání, protože svou odbornou způsobilost mohli dokázat doklady o vysokoškolském vzdělání, případně potvrzením o zaměstnání. Z

praktických důvodů však pro ně bylo jednodušší předložit potenciálnímu zaměstnavateli osvědčení podle zákona č. 179/2006 Sb. Žalobce ani ostatní členové zkušební komise neměli potřebu tyto osoby, jež by jim mohly být mentory, přezkušovat. Uchazeč F. Č. zkoušku vykonal, úhrada byla fakturována jeho zaměstnavateli, který služeb žalobce využíval opakovaně. U uchazeče J. N. žalobce vyšel vstříc dlouholetému známému a rovněž bývalému příslušníku ozbrojeného sboru Ing. J. S. Uchazeče J. Č. řešil člen zkušební komise Ing. M., který jej sám odborně připravil. Ve věci agenta se jednalo o policejní provokaci zneužívající nouzový stav a obyčejné mezilidské cítění. V jiných četných případech jednání žalobce jako autorizované osoby žádná pochybení zjištěna nebyla, ani u jeho činnosti jako zkušebního komisaře pro zbraně a střelivo. K porušení zákona č. 179/2006 Sb. nedošlo v souvislosti s plněním jeho služebních povinností, nelze tak mít za to, že by jeho jednáním došlo k zákonem předpokládanému porušení služebního slibu. Závěr žalovaného, že jakékoliv jednání, které je v rozporu s § 17 odst. 3 zákona o služebním poměru, je porušením služebního slibu neodpovídá aktuálně zastávanému výkladu zákona ze strany teorie i aplikační praxe.

10. K zavrženíhodnosti jednání poukázal na § 42 odst. 1 písmeno d) zákona o služebním poměru, odbornou literaturu a opětovně nepopřel porušení zákona č. 179/2006 Sb., poukazoval však na okolnosti, za nichž k nim došlo. Nezpronevěřil žádné hodnoty, které mu byly svěřeny ke správě a opatrování a neohrozil bezpečnost a majetek žádné osoby. Nedodržení postupu podle zákona č. 179/2006 Sb. může představovat formální porušení veřejného pořádku, otázkou je, nakolik je toto jednání zavrženíhodné. Získal sumu nedosahující ani částky 3000 Kč, přičemž náklady nejsou do této částky započítávány. K tomu poukázal na jednání náměstka krajského ředitele středočeské policie, který měl dne 27. 4. 2021 ve večerních hodinách při soukromé jízdě z oslavy řídit služební motorové vozidlo ve stavu vylučujícím způsobilost.
11. Ke znakům trestného činu opětovně poukázal na § 42 odst. 1 písmeno d) zákona o služebním poměru s tím, že správní orgány dospěly k nesprávnému závěru o tom, že jeho jednání vykazuje znaky přečinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 a linei první a § 331 odst. 2 tr. zákoníku. Žalobce ale nikdy po nikom nežádal úplatek a žádný úplatek mu také v souvislosti s jeho činností autorizované osoby podle zákona č. 179/2000 Sb. nebyl poskytnut ani slíben. Všichni uchazeči, včetně agenta poskytovali úhrady za činnost žalobce a ostatních členů zkušební komise podle § 17 odst. 7 citovaného zákona. Výše těchto úhrad odpovídala výši úhrad placených jinými uchazeči, jiná plnění žalobce ani ostatní členové zkušební komise nevyžadovali. To potvrdili i uchazeči a také agent. K tomu uvedl vyjádření těchto osob (bod 73 - 76 žaloby).
12. Nesouhlasil se závěry správních orgánů o subjektivní stránce daného přečinu, neboť žalobce a ostatní členové zkušební komise nepostupovali systematicky, ale nahodile, pod vlivem určitých okolností. K tomu opětovně zmínil skutkové okolnosti uchazeče Ing. H., obdobně postupoval i jiný člen zkušební komise Ing. M. ve vztahu k uchazeči Bc. Jr. Pokud by od těchto osob byl požadován úplatek, jednalo by se o částku nad rámec běžné

úhrady dle § 17 odst. 7 citovaného zákona, protože jinak by jednání žalobce a ostatních členů zkušební komise postrádalo smyslu. Žalobce ani ostatní členové zkušební komise za poskytnuté úlevy nic nepožadovali a nic nedostali, uchazeči sami žádné úlevy nepožadovali. Ve věci jde nejvýše o přestupek podle § 24a zákona č. 179/2006 Sb., a civilní delikt v podobě bezdůvodného obohacení podle § 2991 občanského zákoníku.

13. Dále popsal skutkové okolnosti u uchazeče F. Č., J. N., J. Č., a agenta s tím, že u něj výši úhrady ujednal jiný člen zkušební komise Ing. M. bez vědomí žalobce v době, kdy byl agent na zkoušku přihlášen. Následně agent vyvolal situaci zneužitím obvyčejného mezilidského citění v době pandemie tehdy neznámého viru a v době prvního nouzového stavu a to poté, co se zúčastnil celodenní přípravy na zkoušky a projevil své znalosti a schopnosti. Takové jednání žalobce a ostatních členů zkušební komise není jednáním systematickým a korupčním, jak tvrdí žalovaný, ale jde o zcela nezištné jednání vedené respektem nebo snahou pomoci jiným v odůvodněných případech. Znovu uvedl, že je po 20 letech služby nejen propuštěn, ale i stíhán v trestním řízení, ačkoliv policejní orgán GIBS měl již v době zahájení trestního stíhání k dispozici stanovisko o tom, že žalobce jako autorizovaná osoba není úřední osobou.
14. Tvrzení žalovaného o tom, že žalobce a další členové zkušební komise byli s uchazeči předem domluveni nemá oporu v podkladech spisového materiálu. K tomu popsal skutkové okolnosti u Ing. H., F. Č., J. N., Bc. J., J. Č. a agenta.
15. Nesouhlasil s vyjádřením autorizované osoby Ing. F. formou vysvětlení podle § 158 odst. 6 trestního řádu. Nedodržení postupu podle zákona č. 179/2006 Sb. je bezdůvodným obohacením, je však vyloučeno bez dalšího dovozovat, že je úplatkem. Dával do souvislosti použití operativních prostředků se skutečností, kdy se ucházel o funkci zástupce vedoucího odboru. Namítal, že správní orgány vyšly výlučně z důkazů opatřených GIBS v trestním řízení, a sice výsledku svědkyně Ing. F. držitelky autorizace pro profesní kvalifikaci i strážný, detektiv koncipient a pracovník dohledového centra (poznámka soudu-výše uvedená osoba, která poskytla vyjádření dle § 258 odst. 6 trestního řádu), s tím, že z materiálního hlediska není svědkem, neboť jí není nic známo o stíhaném jednání a její subjektivní názory jsou v jeho věci bezpředmětné. Je na žalovaném, aby si učinil sám závěry o tom, zda je jednání trestným činem v návaznosti na skutečnosti zjištěné dokazováním v rozsahu například ustanovení § 89 odst. 1 tr. řádu. Právě závěry svědkyně vedly správní orgány k nesprávnému závěru, že úhrada za provedení zkoušky dle § 17 odst. 7 zákona č. 179/2006 Sb. je bez dalšího úplatkem za situace, kdy ani jediný opatřený důkaz, včetně sporných odposlechů, nesvědčí o poskytnutí úplatku.
16. Výše uvedené specifické okolnosti vylučují jakoukoliv systematickosti a organizovanosti. Žalovaným tvrzené vylučují jakoukoliv systematickosti a organizovanosti.
17. K ohrožení dobré pověsti bezpečnostního sboru žalovaný neuvedl žádná konkrétní zjištění ani úvahy, pouze obecné vývody a odkazy na judikaturu bez jakékoliv souvislosti s jednáním žalobce. Jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

18. Ke spolupachatelství poukázal na § 23 trestního zákoníku s tím, že se vyžaduje mimo jiné společný (jednotící) úmysl spolupachatelů, zahrnující jejich společné jednání. Tím se však žalovaný nezabýval. Spolupachatelství nelze dovozovat z rozdělení společného příjmu v podobě úhrady autorizované osoby podle § 17 odst. 7 zákona č. 179/2006 Sb. Sám zákon totiž stanoví povinnost v případě konání zkoušky před komisí úhradu rozdělit rovným dílem mezi autorizované osoby. Opětovně uvedl, že nespáchal žádný trestný čin, ani nenaplnil znaky žádného trestného činu. Formálně zpochybnil i svou odpovědnost za jednání jiných osob, jmenovitě Ing. M. ve vztahu k uchazečům Bc. Jr., J. Č., na jehož jednání se žalobce nepodílel vůbec, respektive ve vztahu k agentovi, s nímž žalobce jednal až v samém závěru.
19. K pokračování v trestném činu poukázal na § 116 trestního zákoníku a tvrdil, že z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů neplynou žádné konkrétní úvahy o tom, zda a v jakém rozsahu byly naplněny jednotlivé znaky pokračování, především pak jednotný záměr a blízká časová souvislost. Žalobou napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné.
20. Poukázal na členění odvolacích námitek, způsob jejich vypořádání žalovaným a opakoval svou dosavadní argumentaci.
21. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

22. V písemném vyjádření k žalobě argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí, konstatoval, že žalobce převážně pouze opakuje odvolací námítky, které byly bezezbytku vypořádány v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Přesto se chtěl vyjádřit k žalobním námitkám a shrnout nejdůležitější argumenty, v detailech pak odkázal na své rozhodnutí.
23. K nesprávnému způsobu rozhodnutí o odvolání poukázal na § 190 odst. 8 věta druhá zákona o služebním poměru s tím, že je zřejmé, že odvolání žalobce nebylo ani částečně vyhověno. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též "NSS") ze dne 25. 6. 2020, sp. zn. 7As 567/2018, z něhož citoval.
24. K nesprávnému závěru o charakteru plnění odkázal na vypořádání obdobné odvolací námítky na stranách 10 a 11 rozhodnutí a připomněl § 334 odst. 1 trestního zákoníku. Poukázal na smysl ustanovení § 17 odst. 7 zákona č. 179/2006 Sb. a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 208/2007 Sb. (dále též "prováděcí vyhláška") s tím, že z logiky věci žalobce a ostatní členové zkušební komise žádné výdaje plánovat nemohli, neboť bylo s uchazeči předem domluveno, že ke zkoušce nedojde a uchazeč se nedostaví. Stejně tak jim nemohla náležet přiměřená odměna za provedení zkoušky. Žalobce a ostatní členové zkušební komise požadovali nebo přijali od uchazečů finanční plnění, byť předem věděli, že uchazeči se ke zkoušce nedostaví a jejich znalosti a schopnosti k výkonu povolání nebudou ověřeny, což je samotným účelem zkoušky. Vědomým přijetím úhrady, k jejímuž zaplacení byli

uchazeči před obdržáním osvědčení vyzváni, získali neoprávněně výhodu, na kterou neměli nárok, neboť zkouška nebyla vykonána a nevznikly žádné výdaje, které by měly být těmto osobám pokryty. Posouzení charakteru platby přijaté o tu uchazečů je třeba vždy provést v návaznosti na subjektivní stránku trestného činu, tedy na posouzení, zda pachatel věděl či mohl vědět, že požadované či přijaté plnění je úplatkem. Toto posouzení učinil žalovaný na stránkách 11 - 12 svého rozhodnutí. Připomněl, že žalobce vyžadoval či obdržel finanční plnění, které sice odpovídalo úhradě za provedení zkoušky, ale vzhledem k předem dohodnutému neprovedení zkoušky nepochybně věděl, že vyžadované plnění není a nemůže být legální úhradou dle § 17 odst. 7 citovaného zákona, ale neoprávněnou výhodou, na kterou nemá nárok.

25. Následná evidence a zdanění byla evidentně fiktivní a měla zakrýt skutečný úmysl žalobce, stejně jako fiktivní oficiální přihlašování uchazečů na zkoušku a vyplňování a podepisování písemných testů. Vyslovil domněnku, že právě pro možnost následného zdanění byly úplatky přebírány v částkách, které lze za vykonání zkoušky požadovat, neboť platby v jiné výši by mohly více vzbudit podezření. Nesouhlasil s žalobcem, že žalovaný považuje jakékoliv neoprávněné plnění za úplatek, neboť žalovaný ve věci žalobce považuje neoprávněné plnění za úplatek v závislosti na psychický vztah žalobce k trestnému činu přijetí úplatku.
26. Ohradil se proti tvrzení o využití poznatků z "masivního nasazení operativně pátracích prostředků" s tím, že jejich využití bylo v trestním řízení s žalobcem odůvodněno a bylo dle názoru žalovaného v souladu se zákonem.
27. Odmítl názor žalobce, že byl propuštěn poté, co se žalobce a Ing. M. staly na svém pracoviště nežádoucími jako subjektivní dojem žalobce, který není podložen než žádným podkladem spisového materiálu. Z něj lze naopak dovodit, že v případě žalobce byly beze zbytku naplněny všechny podmínky pro jeho propuštění podle § 42 odst. 1 písmeno d) zákona o služebním poměru.
28. K úmyslu souhlasil s tvrzením žalobce, že k posouzení úplatku je třeba posouzení úmyslu jednajících osob s tím, že o úmyslu žalobce komplexně pojednal na stranách 9 - 12 rozhodnutí. Zdůraznil, že žalobce vytrhává závěry žalovaného z kontextu a snaží se je vykládat způsobem, který žalovaný nezamýšlel. Předmětem věci je pouze jednání žalobce při kterém postupoval v rozporu s právními předpisy. Konstatování systematického postupu nemusí jakkoliv korespondovat s tvrzením o tom, že žalobce v řadě případů postupoval v souladu se zákonem č. 179/2000 Sb., neboť každé tvrzení se týká jiné otázky. Skutečnost, že žalobce v řadě případů postupoval v souladu s tímto zákonem žalovaný použil k posouzení skutečného charakteru přijatých plateb. Systematický postup žalobce a jiných členů komise při vydávání osvědčení bez vykonání zkoušky použil k odůvodnění skutečnosti, že se v případě žalobce nejednalo o pouhé srozumění. Žalobcem zmiňované okolnosti, za nichž uchazeči získali osvědčení, naopak dosvědčují skutečný úmysl žalobce. Tyto okolnosti jsou detailně rozebrány na stranách 13 - 15 a 20 - 26 žalovaného rozhodnutí.

29. K tvrzení žalobce, podle kterého žalovaný považuje osvědčení za podmínku získání koncesované živnosti ostraha majetku a osob, žalovaný poukázal na stranu 9 svého rozhodnutí a citoval své závěry zde uvedené s tím, že se jedná o jednu z podmínek získání živnosti ostraha majetku a osob. Za elementární podmínky pro vznik nároku na úhradu dle § 17 odst. 7 zákona č. 179/2006 Sb., považoval osobní účast uchazeče na zkoušce a její reálné provedení. Opětovně připomněl smysl citovaného ustanovení a zopakoval, že žalobce a ostatní členové komise žádné výdaje plánovat nemohli, neboť s uchazeči bylo předem domluveno, že ke zkoušce nedojde a uchazeč se nedostaví. Stejně tak jim nemohla náležet přiměřená odměna za provedení zkoušky.
30. K podkladům nalézacího rozhodnutí odkázal na znění § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru. Za situace, kdy podklady ze spisového materiálu GIBS jsou zcela postačující pro rozhodnutí služebních funkcionářů není důvod provádět jakékoliv vlastní šetření. Služební funkcionáři podklady materiálů GIBS posoudili a vyhodnotili dle vlastní úvahy jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti dle § 180 odst. 4 zákona o služebním poměru. S ohledem na nezávislost řízení o propuštění ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písmeno d) tohoto zákona na trestním řízení, která vyplývá z konstantní judikatury, považoval obavy žalobce o zákonnosti trestního řízení za zcela irelevantní. Odkaz žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dne 24. 9. 2015, č. j. 10As 80/2014-65, považoval za nepřipadný, neboť v tamní věci byl žalobce zproštěn obžaloby pro skutek, který nebyl trestným činem a NSS zde neprojednával žádné "jiné skutečnosti" jako nepřičetnost, okolnosti vylučující protiprávnost nebo případy zániku protiprávnosti trestného činu.
31. K poukazu na výslech svědkyně zdůraznil, že byla slyšena jako svědkyně dle § 158 odst. 6 trestního řádu. Připomněl závěry NSS ve věci č. j. 2As 117/2003-79 ze dne 29. 1. 2004. Služební funkcionáři jsou povinni své závěry dovozovat v návaznosti na skutečnosti zjištěné dokazování v rozsahu stanoveném zákonem o služebním poměru, nikoliv trestním řádem. Trestní řízení je svázáno mnohem přísnějšími pravidly, zejména co se týká dokazování. Své závěry správní orgány nedovodily pouze s tvrzení svědkyně, ale na základě zhodnocení všech podkladů, které specifikoval s tím, že tyto podklady byly posuzovány samostatně i v jejich vzájemné souvislosti.
32. K porušení služebního slibu poukázal na okolnosti, za nichž jednotliví uchazeči získali osvědčení. K tomu odkázal na konkrétní odůvodnění svého rozhodnutí a relevantní právní úpravu. Připomněl, že předmětem projednávané věci je pouze jednání žalobce, při kterém postupoval v rozporu s právními předpisy, konkrétně jednání žalobce v souvislosti se získáním osvědčení podle zákona č. 179/2006 Sb., nikoliv činnost žalobce coby autorizované osoby jako celek, ani jeho činnost na poli zkušební komisaře pro zbraně a střelivo. Skutečnost, že k porušení citovaného zákona nedošlo v souvislosti s plněním služebních povinností žalobce nemá žádný vliv na konstatování porušení služebního slibu dle § 17 odst. 3 zákona o služebním poměru, z něho žalovaný citoval. Ze znění služebního slibu nelze dovodit, že je nezbytná souvislost jednání, pro které má být příslušník propuštěn ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písmeno d) zákona o služebním poměru, s

plněním služebních povinností. Služební slib má spíše etický než právní rozměr a jeho znění je nutno vyložit v návaznosti na § 42 odst. 1 písmeno d) zákona o služebním poměru, který vyžaduje subsumpci jednání, kterým byl služební slib porušen pod konkrétní skutkovou podstatu trestného činu a tedy určité sepětí s porušením zcela konkrétní zákonné povinnosti, jakož i dalšími podmínkami, které diskreční pravomoc služebního funkcionáře výrazně omezují. Správní uvážení služebních funkcionářů při posuzování porušení služebního slibu je vázáno na posouzení jednání příslušníka v tom ohledu, zda je zavrženíhodné, vykazuje znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Podle žalovaného se jedná o jediný možný výklad § 17 odst. 3 ve vazbě na § 42 odst. 1 písmeno d) zákona o služebním poměru, který je současně aktuálně zastáván.

33. K zavrženíhodnosti jednání konstatoval, že ne každé spáchání úmyslného činu je vždy a za všech okolností jednáním zavrženíhodným. Závěry, které žalobce dovozuje z rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 11 Ad 22/2014-49 z předmětného rozsudku neplynou. V obou správních rozhodnutích je detailně odůvodněno, proč služební funkcionáři považují žalobcovo jednání za úmyslné protiprávní jednání. Své závěry na straně 8 rozhodnutí posuzoval ve vazbě na jednání žalobce, jehož žádost o úplatek a přijímání úplatků bylo jednání úmyslné, důkladné, systematické a opakující se. Nepochyboval o tom, že vydávání osvědčení je obstaráváním věci veřejného zájmu z důvodů, které specifikoval. Výše přijatého nebo požadovaného plnění nemá dle žalovaného na zavrženíhodnost jednání žalobce sama o sobě vliv, neboť je třeba jeho jednání hodnotit komplexně ve všech jeho souvislostech, zejména s ohledem na úmysl, důkladnost, systematickост a opakovanost. Výše takového plnění není stěžejní ani pro posouzení znaků předmětného trestného činu. Připomněl povahu úhrady za provedení zkoušek a konstatoval, že každý případ je nutno hodnotit přísně individuálně dle konkrétních okolností a je na uvážení a odpovědnosti příslušného služebního funkcionáře, jaký zvolí postup. Je však logickým předpokladem, že by měl volit nejprůběhavější, nejspolehlivější a nejefektivnější možnost. K tomu odcitoval z rozsudku NSS č. j. 7 a 285/2018-30. Zdůraznil, že v případě žalobce prokazatelně byly naplněny předpoklady pro jeho propuštění dle § 42 odst. 1 písmeno d) zákona o služebním poměru, protože neměl ředitel KŘP jinou možnost, než přistoupit k jeho propuštění. Jednání žalobce nepochybně naplnilo všechny předpoklady pro takový postup.
34. Uvedl, že mu nepřísluší hodnotit postup zaujatý v odlišných věcech jinými služebními funkcionáři, natož služebními funkcionáři jiného bezpečnostního sboru. Ani případný odlišný postup jiného služebního funkcionáře, spočívající v nerealizaci propuštění ze služebního poměru jiného příslušníka, který je obviněný nebo již obžalovaný ze spáchání jiného trestného činu (skutkově zcela odlišného), nemohl u žalobce založit legitimní očekávání, že v jeho případě bude postupováno stejně.
35. K nenaplnění znaků trestného činu poukázal na své závěry na straně 8 - 16 rozhodnutí s tím, že žalobce v žalobě neuvádí nové námitky a argumenty. Citací z usnesení Městského soudu v Praze sp. zn. 5To 22/2010 ze dne 27. 1. 2010 podložil skutečnost, že se v případě

žalobce nejedná o typický případ úplatkářství, ale naopak o velmi specifický případ, kdy systematický a dobře organizovaný postup žalobce a dalších členů komise při vydávání osvědčení bez vykonání zkoušky nepochybně dokresluje skutečný úmysl žalobce.

36. K nedoložení tvrzení žalovaného o předchozí domluvě mezi členy zkušební komise poukázal na shromážděné podklady, z nichž podle žalovaného nepochybně vyplývá, že žalobce nebo Ing. M. se s uchazeči předem domluvili, že se ke zkoušce nedostaví a ta neproběhne. V detailech odkázal na rozsáhlé odůvodnění žalovaného rozhodnutí a považoval za irelevantní námitky žalobce ve vztahu ke skutkovým okolnostem u jednotlivých uchazečů.
37. K ohrožení dobré pověsti policie zdůraznil, že v žalovaném rozhodnutí byla opakovaně akcentována úmyslnost, důkladnost, systematickosti a opakovanost jednání žalobce za použití judikatury, kterou považoval za přílehlavou na jednání žalobce.
38. Ke spolupachatelství zejména odkázal na strany 17 a 18 a 28 - 30 žalovaného rozhodnutí a měl za nepochybné, že zavedený způsob vystavování osvědčení na kvalifikaci strážný bez vykonání zkoušky byl všem členům zkušební komise velmi dobře znám a probíhal ve vzájemné a velmi dobře propracované spolu spolupráci. Ke společnému úmyslu spolupachatelů poukázal na odbornou literaturu a s ohledem na skutkové okolnosti projednávané věci nepochyboval o tom, že žalobce a Ing. M. a Ing. J. si byli vědomi jednání ostatních členů zkušební komise a toho, k čemu toto jejich koordinované jednání směřuje (t.j. přijetí úplatku). Ke zpochybnění odpovědnosti žalobce za jednání jiných osob se žalovaný konkrétně vyjádřil k jednotlivým skutkovým okolnostem dané věci a v detailech odkázal na strany 17 a 18 a 28 - 30 žalovaného rozhodnutí.
39. K pokračování v trestném činu poukázal na podklady založené ve spisovém materiálu a zhodnocení konkrétních okolností projednávané věci, dle kterých je evidentní, že jednání žalobce vykazuje znaky pokračování v trestném činu s tím, že žalobce v tomto směru nevznese žádnou odvolací námitku, na kterou by musel žalovaný konkrétně reagovat. Jednotný záměr žalobce považoval i vzhledem ke způsobu provedení vytýkaných jednání za zřejmý, stejně tak i blízká časová souvislost s tím, že tyto skutečnosti vyplývají, jak z výroku správních rozhodnutí, tak z jejich odůvodnění.
40. K vypořádání odvolací námitky posouzení plateb přijatých od uchazečů jako úplatků odkázal na stranu 19 až 20 žalovaného rozhodnutí s tím, že v projednávané věci se zkoušky nekonaly, tudíž za ně nemůže náležet úhrada, kterou by si členové zkušební komise rozdělovali. Žalobce a ostatní členové komise majetkový prospěch získali, neboť by na něj jinak neměli nárok.
41. K vypořádání odvolací námitky neprokázání společného postupu spoluobviněných odkázal na stranu 10 a 11 svého rozhodnutí a na svých závěrech setrval.
42. K důkaznímu využití podkladů z trestního spisu GIBS měl žalovaný za to, že žalobce pouze jinými slovy uplatňuje žalobní námitku stran podkladů nalézacího rozhodnutí, ke

kteřé se již vyjádřil. Úvahy žalobce o kontroverznosti zvláštního druhu řízení podle § 183 a následujících zákona o služebním poměru považoval s ohledem na zcela jednoznačnou právní úpravu za irelevantní.

43. K vypořádání odvolací námitky použití odposlechů a záznamu o telekomunikačním provozu zopakoval své stanovisko a poukázal na skutečnosti plynoucí z původního usnesení GIBS o zahájení trestního stíhání (strana 1 - 15 spisového materiálu). Z nich plyne, že odposlech a záznam telekomunikačního provozu byl nařízen v řízení vedeném i pro trestný čin přijetí úplatku podle § 331 tr. zákoníku a je tak splněna elementární podmínka pro vydání příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu podle § 88 odst. 1 tr. řádu. Žalovaný se proto zcela ztotožnil s názorem státního zástupce vyslovený ve zrušujícím usnesení.
44. Souvislost propuštění žalobce ze služebního poměru se skutečností, že se žalobce hodlá ucházet o funkci zástupce vedoucího odboru pro zbraně a bezpečnostní materiál KŘP neshledal a považoval ji za subjektivní dojem žalobce, který není podložen žádným podkladem ze spisového materiálu. Z něj lze naopak dovodit, že v případě žalobce byly beze zbytku naplněny všechny podmínky pro propuštění ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písmeno d) zákona o služebním poměru.
45. Nesouhlasil s tím, že skutečnosti zjištěné odposlechem žalobce a ostatních členů komise jednoznačně vylučují úplatkářství žalobce i kohokoliv jiného z obviněných a odkázal na část žalovaného rozhodnutí věnující se posouzení znaků trestného činu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, 2 tr. zákoníku.
46. K použití agenta znovu připomněl, že není oprávněn přezkoumávat a hodnotit postup orgánů činných v trestním řízení, přesto nemá pochybnosti o zákonnosti použití agenta. K tomu poukázal na § 158e odst. 1 tr. řádu a vypořádání obdobné odvolací námitky na straně 26 svého rozhodnutí a posouzení znaku trestného činu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, 2 trestního zákona v příslušné části žalobou napadeného rozhodnutí.
47. Uzavřel, že v případě žalobce byly naplněny všechny zákonné podmínky dle paragrafu 42 odst. 1 písmeno d) a považoval za nesporné, že žalobce porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky pokračujícího přečinu přijetí úplatku dle § 331 odst. 1 a linei první tr. zákoníku, spáchaného ve formě spolupachatelství dle § 23 tr. zákoníku a pokračujícího přečinu přijetí úplatku dle § 331 odst. 2 tr. zákoníku a je způsobilé ohrozit dobrou pověst policie.
48. Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

49. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Zástupce žalobce zdůraznil, že není sporu o skutkovém stavu, ale o jeho právní kvalifikaci, dále uváděl obdobně jako v žalobě s tím, že nejsou naplněny znaky trestného činu, maximálně bagatelního přestupku. Navrhl přerušování řízení do skončení trestního řízení ve věci žalobce a ostatních členů

zkušební komise a provedení důkazu protokolem o hlavním líčení z tohoto řízení, na dalších návrzích důkazů netrval, neboť jsou součástí spisového materiálu. Zástupce žalovaného poukázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Za stěžejní považoval, zda jednání naplňuje znaky trestného činu, nikoli, zda je trestným činem. Uvedl, že posouzení v trestním řízení nemá bez dalšího vliv na posouzení všech podmínek pro propuštění ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. K tomu odkázal na rozhodnutí NSS ve věci č. j. 10 As 87/2014-65.

50. Soud zamítl návrh žalobce na přerušení řízení do pravomocného skončení řízení v trestní věci žalobce, neboť mezi účastníky nebylo sporu o tom, že byl žalobce z části zproštěn obžaloby a z části byla věc postoupena do přestupkového řízení, s přihlédnutím k tomu, že řízení o propuštění ze služebního poměru je řízením samostaným, přičemž je rozhodným, zda byly splněny podmínky ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, či nikoli.
51. Soud provedl důkaz protokolem o hlavním líčení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 29. 6. 2022 (čl. 155 až 159 soudního spisu) o vyhlášení rozsudku, kterým byl žalobce (a ostatní členové zkušební komise) dle § 226 písm. b) trestního řádu zproštěn obžaloby z přečinu přijetí úplatku dle § 331 odst. 2 trestního zákoníku (poznámka soudu-skutek vymezený pod bodem 3 žalobou napadeného rozhodnutí - ve vztahu k uchazeči F. Č.), neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Dále z protokolu vyplynulo vyhlášení usnesení, kterým byly zde vymezené skutky (poznámka soudu – skutky pod bodem 1, 2, 4, 5 a 6 žalobou napadeného rozhodnutí - ve vztahu k uchazečům Z. R., J. N., J. Č., ing. J. H. a agentovi) dle § 222 odst. 2 trestního řádu postoupeny k projednání Ministerstvu vnitra, neboť uvedené skutky nejsou trestným činem, avšak mohly by být posouzeny jako přestupek dle § 24a odst. 1 písm. b), c) zákona č. 179/2006 Sb. Žalobce (a ostatní členové zkušební komise) se vzdal práva odvolání a souhlasil s vyhotovením rozhodnutí bez písemného odůvodnění, státní zástupce podal odvolání proti všem výrokům rozsudku a stížnost proti usnesení. Na důkazech listinami, které jsou součástí spisového materiálu žalobce netrval, soud o nich proto nerozhodoval.
52. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
53. Skutkový stav je mezi stranami nesporný, proto jej soud pouze ověřil ze spisového materiálu a přistoupil k posouzení důvodnosti žaloby. Při posouzení vyšel soud z následující právní úpravy:

Podle ust. § 42 odst. 1 písm. d), odst. 5 písm. a) zákona o služebním poměru v rozhodném znění příslušník musí být propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.

Podle ust. § 180 odst. 2 téhož zákona důkazem je vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyjádření, znalecké posudky, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořízená dokumentace skutkového děje.

Podle ust. § 17 odst. 2 věta druhá téhož zákona v den nástupu k výkonu služby skládá příslušník služební slib, který zní: "Slibuji na svou čest a svědomí, že při výkonu služby budu nestranný a budu důsledně dodržovat právní a služební předpisy, plnit rozkazy svých nadřízených a nikdy nezneužiji svého služebního postavení. Budu se vždy a všude chovat tak, abych svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru. Služební povinnosti budu plnit řádně a svědomitě a nebudu váhat při ochraně zájmů České republiky nasadit i vlastní život."

Podle ust. § 190 odst. 8 téhož zákona odvolací orgán je povinen rozhodnout o odvolání bez zbytečného odkladu, nejpozději do 90 dnů ode dne jeho podání. Jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změni nebo zruší a řízení zastaví, popřípadě rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal; jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí.

54. Soud předně uvádí, že žalobou napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné v rozsahu žádného z žalobních bodů, v nichž žalobce tuto námitku uplatnil. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je totiž zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vycházel, jakému právnímu posouzení správního orgánu I. stupně přisvědčil a jeho argumentaci dále doplnil, i jak se vypořádal s jednotlivými odvolacími námitkami žalobce, uplatněnými obdobně jako v podané žalobě. Žalobou napadené rozhodnutí je velmi podrobné, celistvé a výstižné, podpořené relevantní soudní judikaturou. Z jeho obsahu nepochybně vyplývá, z jakého důvodu žalovaný považuje žalobcovy námitky za liché, mylné, či vyvrácené. Soud tak již jen dodává, že nesouhlas žalobce s právní argumentací správních orgánů důvod nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí bez dalšího založit nemůže.
55. Soud nevešel na námitku *prvního žalobního bodu*, neboť nezákonnost výroku žalobou napadeného rozhodnutí neshledal. Soud k tomu poukazuje na druhou větu výše citovaného ustanovení § 190 odst. 8, kde se uvádí „*Jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změni nebo zruší a řízení zastaví, popřípadě rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal; jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí.*“ Zákonodárce tedy v normě výslovně připouští možnost, aby odvolací orgán prvostupňové rozhodnutí změnil. V projednávané věci došlo žalobou napadeným rozhodnutím ke změně v označení jednání, kdy namísto „...*se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu přijetí úplatku dle ustanovení § 331 odst. 1 a odst. 2...spáchaného ve formě spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku, spočívajícího v tom, že...*“ se uvádí „*se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky pokračujícího přečinu přijetí úplatku dle ustanovení § 331 odst. 1 aliny první trestního zákona...spáchaného ve formě spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku a pokračujícího přečinu přijetí úplatku dle ustanovení § 331 odst. 2 trestního zákoníku...*“ a dále „*V ostatních částech zůstává výrok napadeného rozhodnutí beze změn*“. Z obsahu spisového materiálu a

odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný při „změně“ části výroku prvostupňového rozhodnutí vyšel z druhého usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce (dne 28. 4. 2021)., vydaného v průběhu odvolacího řízení (první usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce ze dne 20. 7. 2020, bylo zrušeno usnesením státního zástupce ze dne 2. 10. 2020, neboť se jednání nedospustil jako úřední osoba ve smyslu trestního zákoníku a nebylo dostatečně prokázáno, že šlo o úplatky, a nikoli o legální úhrady dle § 17 odst. 7 zákona č. 79/2006 Sb.), a upřesnil tak popis jednání žalobce shodně s druhým usnesením o zahájení trestního stíhání. Jinak vyšel z podkladů spisového materiálu opatřených správním orgánem prvního stupně, tedy původním/prvostupňovým rozhodnutím uváděný důvod pro propuštění žalobce ze služebního poměru obstál, na právním postavení žalobce se nic nezměnilo. Změnou výroku/upřesněním popisu jednání nedošlo ke změně v tom smyslu, že by žalovaný rozhodl ve věci jinak. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zároveň patrné, že odvolání žalobce nebylo ani částečně vyhověno a jak bylo s odvoláním napadeným rozhodnutím naloženo jako s celkem a jeho případnými jednotlivými výroky (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2020, č. j. 7 As 567/2018-21). Postup žalovaného je v souladu i s aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 30. 9. 2021, č. j. 5 As 147/2020-167).

56. Žalobní námitka není důvodná.

57. V *druhém žalobním bodu* žalobce uplatnil námitky, které již vznesl v odvolání. Pro jejich rozsah, vzájemné prolínání a přesah do dalších dílčích námitek, jakož i míru podrobnosti se s nimi soud bude vypořádávat postupně a ve vzájemné souvislosti, přičemž předesílá, že neshledal důvod odchytil se od pregnantního odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kterému plně přisvědčuje a s ohledem na to, že by jen opakoval jeho podrobnou a výstižnou argumentaci na rozhodnutí žalovaného v příslušných pasážích odkazuje.

58. Soud předně připomíná shora citované znění ustanovení § 42 odst. 1 písm. d), které zakotvuje hmotně právní podmínky pro propuštění policisty ze služebního poměru, jež musí být splněny kumulativně a kterými jsou porušení služebního slibu, zavrženíhodnost jednání, které musí mít znaky trestného činu, a ohrožení dobré pověsti bezpečnostního sboru. Při splnění těchto podmínek příslušník „musí být propuštěn“. Zákon tak nedává rozhodujícímu služebnímu funkcionáři možnost volby, ale ukládá mu povinnost policistu propustit.

59. Pro naplnění ust. § 42 odst. 1 písm. d) nepostačuje (pouhé) důvodné podezření ze spáchání trestného činu (ve věci žalobce vyplynulo z prvního usnesení Generální inspekce bezpečnostních sborů o zahájení trestního stíhání ze dne 21. 7. 2020, podkladů pro vydání prvního prvostupňového rozhodnutí ze dne 26. 8. 2020, zejména spisovým materiálem GIPS, dále podkladů shromážděných po zrušení prvního prvostupňového rozhodnutí žalovaným dne 20. 1. 2021, zejména z úředního záznamu o podaném vysvětlení dle § 158 odst. 6 trestního řádu ing. J. F. ze dne 3. 2. 2021, sdělení MŠMTV ze dne 7. 1. 2021, sdělení MV, doboru bezpečnostního výzkumu a policejního vzdělávání, ze dne 11. 2. 2021 a

úředního záznamu GIPS ze dne 3. 2. 2021), ale normuje porušení služebního slibu tím, že se příslušník dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, jako tomu bylo v případě žalobce, jak bude pojednáno dále. Důvodný je tedy závěr správního orgánu I. stupně a žalovaného, že pokud je zjištěno, že policista naplnil podmínky ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, je příslušný služební funkcionář povinen, slovy zákona „musí být“, policistu ze služebního poměru propustit.

60. Smyslem ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) je propuštěním příslušníka ze služebního poměru zajistit, aby službu nevykonávala osoba, která se dopouští tak závažného jednání, které lze považovat za zavrženíhodné jednání, jež má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Tedy, aby do budoucna nemohla být taková osoba vůbec považována za příslušníka bezpečnostního sboru.
61. Z obsahu spisového materiálu, který byl podkladem pro rozhodování služebních funkcionářů obou stupňů, a odůvodnění jejich rozhodnutí je přitom zřejmé, že v souladu s judikaturou správních soudů, jakož i Ústavního soudu pečlivě přihlédli k individuálním okolnostem dané věci (Pl. ÚS 5/2001). Účel ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, tj. zamezit tomu, aby mohl být žalobce nadále považován za součást bezpečnostního sboru, byl dosažen.
62. Soud k tomu poukazuje na rozsudek NSS ze dne 12. 9. 2018, č. j. 7 As 285/2018-30, kde se uvádí *„Souhrnně řečeno, postup podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru je namíste zejména tehdy, kdy hrozí, že trestní řízení nebude zahájeno nebo naopak bude ukončeno z důvodů, které nic nemění na tom, že jde o zavrženíhodné jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Postup podle tohoto písmene se nabízí také tehdy, pokud jde o trestný čin, který je snadno a jednoznačně dokazatelný i v řízení o propuštění ze služebního poměru. Žádná z těchto situací v nyní posuzovaném případě nenastala. Krajskému řediteli se tedy nabízela i možnost vyčkat na výsledek trestního stíhání a do té doby zprostit žalobce výkonu služby na dobu, po kterou je žalobce důvodně podezřelý ze spáchání trestného činu, jak mu umožňuje § 40 odst. 1 zákona o služebním poměru. Na druhé straně nelze přehlédnout silné důvody, které svědčily pro to, aby krajský ředitel přikročil přímo k propuštění žalobce ze služebního poměru, aniž by čekal na výsledek trestního řízení. Tímto důvodem je především specifická povaha trestné činnosti, z níž je žalobce obviněn. Tato trestná činnost se totiž týká samého jádra jeho činnosti jako vysoce postaveného policejního důstojníka. Rozhodnutím nevyčkat na výsledek trestního řízení a paralelně vést řízení o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru však byli krajský ředitel a následně stěžovatel postaveni před velmi náročný úkol: sami prokázat, že žalobce porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky výše uvedených trestných činů a je způsobilé ohrozit dobrou pověst Policie České republiky.“* (bod 33 až 35). Jakož i rozsudek ze dne 14. 9. 2016, č. j. 10As 61/2015-69, podle kterého *„Je na uvážení (a zároveň odpovědnosti) služebního funkcionáře, jaký zvolí postup a důvod pro propuštění ze služebního poměru; je však zcela logickým předpokladem, že by měl volit*

nejpřílehavější, nejspolehlivější a nejefektivnější možnost, kterou mu § 42 odst. 1 zákona o služebním poměru nabízí“.

63. Soud k tomu doplňuje, že v nyní projednávané věci všechny zjištěné skutkové okolnosti jednoznačně podporují závěr služebního funkcionáře postupovat podle § 42 odst. 1 písm. d), odst. 5 písm. a) zákona o služebním poměru, jako cestu nejprílehavější, nejspolehlivější a nejefektivnější, neboť předpoklady pro propuštění žalobce ze služebního poměru dle posledně zmíněného ustanovení zákona o služebním poměru byly splněny.
64. Pro úplnost soud dále odkazuje na bod 33 posledně zmíněného rozsudku NSS, jehož závěry považuje s ohledem na skutkové okolnosti nyní projednávané věci za nosné, a sice „*Služební funkcionář volí důvod k propuštění dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru zejména v případech, kdy není v době rozhodování o propuštění ze služebního poměru zřejmé, zda bude pro dané jednání vedeno trestní řízení, případně, s jakým výsledkem bude ukončeno. Jedná se například o situace, kdy se jednání propouštěného příslušníka týká blízkých osob, které mohou vzít zpět souhlas s trestním stíháním (až do okamžiku, než se odvolací soud odebere k závěrečné poradě). V takovém případě má služební funkcionář odůvodněné pochybnosti o tom, zda trestní řízení skončí pravomocným rozsudkem o vině a je namístež zvážit náročnější propuštění ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru.*
65. Ke vztahu řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru a trestního řízení, které dosud nebylo pravomocně skončeno, soud na tomto místě poukazuje na závěry NSS v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 As 87/2014-65, bod 24, kde se uvádí *služební funkcionář při propuštění ze služebního poměru z důvodu dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru neposuzuje (a nesmí posuzovat – viz níže), zda byl spáchán trestný čin. Jeho úvaha se soustředí pouze na to, zda jednání má znaky trestného činu, v čemž je nutno spatřovat rozdíl. Logicky je tedy nutno akceptovat závěr, že rozhodnutí vydané v trestním řízení o tom, že nebyl spáchán trestný čin, není bez dalšího způsobilé prokázat nezákonnost rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru z důvodu § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru“.*
66. V projednávané věci se služební funkcionář zabýval otázkou, zda jsou splněny hmotněprávní podmínky pro propuštění dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru žalobce, které, jak již bylo výše uvedeno, musí být splněny kumulativně, tedy i tím, zda má jednání žalobce znaky trestného činu, resp. pokračujícího přčinu přijetí úplatku dle § 331 odst. 1 aliey první trestního zákoníku, spáchaného ve formě spolupachatelství dle § 23 téhož zákona a pokračujícího přčinu přijetí úplatku dle § 331 odst. 2 trestního zákoníku.
67. Důvodem pro propuštění žalobce dle § 42 odst. 1 písm. d), odst. 5 písm. a) zákona o služebním poměru byly výsledky šetření GIPS, podle kterých žalobce spolu s dalšími členy zkušební komise páchal kvalifikovanou, dobře organizovanou a sofistikovanou trestnou činností, kdy nejméně v době od 19. 8. 2019 do 20. 7. 2020 vystavoval spolu s ostatními členy zkušební komise osvědčení uchazečům, u kterých věděli nebo byli srozuměni s tím, že zkoušku, jejíž úspěšné složení je předpokladem pro získání předmětného osvědčení ma

kvalifikaci strážný nevykonali, neboť se jí nezúčastnili, a za tuto činnost získávali od uchazečů či jiných osob, na jejichž přání osvědčení vystavovali, finanční prostředky ve smluvené výši.

68. Služební funkcionář vyšel při posouzení z podkladů spisového materiálu, zejména trestního spisu GIBS (přehled relevantních dokumentů je zachycen na str. 7 až 36 prvostupňového rozhodnutí), jakož i doplnění spisového materiálu po zrušení prvního prvostupňového rozhodnutí, judikatury Nejvyššího soudu (dále též „NS“) a Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), na kterou bohatě odkázal, a z níž vyplývá posouzení podmínek, při jejichž splnění se jedná o trestný čin přijetí úplatku.
69. K námitce žalobce, že žalovaný nesprávně posoudil povahu plnění přijatého od uchazečů soud poukazuje na znění § 17 odst. 7 zákona č. 179/2006 Sb., podle kterého *„Za provedení zkoušky náleží autorizované osobě úhrada. V případě konání zkoušky před zkušební komisí uhradí uchazeč úhradu předsedovi zkušební komise (§ 18 odst. 3). Úhradu uhradí uchazeč autorizované osobě nejpozději 7 dnů přede dnem konání nebo zahájení zkoušky, nedohodne-li se s autorizovanou osobou na pozdějším termínu. Úhrada je příjmem autorizované osoby; v případě konání zkoušky před komisí se úhrada dělí rovným dílem mezi autorizované osoby, které jsou členem zkušební komise nebo jsou ve zkušební komisi zastoupeny svým autorizovaným zástupcem nebo svými autorizovanými zástupci. Tvoří-li zkušební komisi pouze autorizovaní zástupci jedné autorizované právnické osoby, je úhrada příjmem této právnické osoby. Na úhradu se nevztahují obecné předpisy o poplatcích“*. Soud ve shodě se žalovaným (str. 10 až 11 žalovaného rozhodnutí) uvádí, že žalobci (a jiným členům zkušební komise) by přijatá plnění od uchazečů náležela jen v případě, že by představovala úhradu za provedení zkoušky (uchazeč by byl na zkoušku pozván, osobně se jí účastnil, jeho výkon by byl komisaři vyhodnocen atp.), tedy, že by zkouška skutečně proběhla a zkušebními komisaři by s její realizací vznikly výdaje, k jejichž pokrytí slouží úhrady od uchazečů dle § 17 odst. 7 citovaného zákona ve spojení s § 6 odst. 1 prováděcí vyhlášky. Tak tomu ale v projednávané věci nebylo, a žalobce to ostatně ani nepopřel. Na podkladě zjištěného skutkového stavu tak neobstojí jeho obrana, že výše plnění byla stanovena v rozmezí cenové kategorie jiných autorizovaných osob, plnění byla evidována a zdaněna dle příslušných daňových předpisů, jedná se o kvazideliktní jednání zakládající bezdůvodné obohacení, poukaz na 20 letý výkon služby a tvrzenou souvislost s jeho kandidaturou na služebně vyšší místo. Posledně zmíněné nadto nemá oporu ve spisovém materiálu a námitka žalobce o účelovosti jednání služebních funkcionářů tak zůstala toliko v poloze tvrzení. Soud zdůrazňuje, že žalobci ani ostatním členům zkušební komise žádné výdaje vzniknout nemohly, neboť s uchazeči bylo předem domluveno, že ke zkoušce nedojde, uchazeči se nedostaví a v rozporu s účelem zkoušky jejich vědomosti a znalosti nebudou ověřeny.
70. Soud tak přisvědčuje žalovanému, že finanční plnění od uchazečů bylo zvláštní formou neoprávněné výhody, na kterou neměl žalobce ani ostatní členové zkušební komise nárok, tedy úplatkem. S ohledem na daný předmět řízení o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru soud na tomto místě rovněž odmítá žalobcovy poukazy na soukromoprávní úpravu (bezdůvodné obohacení). V nyní projednávané věci je totiž důvodem vedení řízení o služebním poměru žalobce ověření existence zákonem předpokládaných podmínek pro jeho propuštění ze služebního poměru

(či nikoli) podle právní úpravy zákona o služebním poměru. Soukromoprávní úprava se na věc žalobce v tomto směru proto nepoužije.

71. K související námitce nedostatku úmyslu jednajících soud poukazuje na podrobné posouzení žalovaného na str. 9 až 12 rozhodnutí a ve shodě se žalovaným uvádí, že se žalobce výše popsaným jednáním dopustil přímého úmyslu, neboť vědomě obstarával věci veřejného zájmu (vystavování osvědčení) v rozporu s právními předpisy, za což žádal nebo přijal úplatek, přičemž takové finanční prostředky by jinak obdržel postupem souladným se zákonem (po provedení zkoušky). Podle obsahu spisového materiálu (zejména trestní spis GIPS) se jednalo o systematický postup při vydávání osvědčení bez vykonání zkoušky, a nejednalo se o pouhé srozumění s tím, že žalobce a ostatní členové zkušební komise mohou porušit nebo ohrozit zájem chráněný trestním zákonem. Soud v této souvislosti poukazuje na výše uvedené závěry stran posouzení charakteru přijatých plnění za neuskutečné zkoušky, jakož i další podklad pro rozhodnutí žalovaného sdělení MŠMT ze dne 7. 1. 2021 (str. 445 spisového materiálu), z něhož žalovaný ve svém posouzení rovněž vyšel. Žalovaný k tomu pojednal i o subjektivní stránce trestného činu přijetí úplatku a nelze než přisvědčit jeho závěru, že žalobci musel být jako dlouholetému vykonavateli činnosti autorizované osoby dle zákona č. 179/2006 Sb. proces autorizace dobře znám, stejně jako ostatním členům zkušební komise, a musel tak vědět, že úhrada podle § 17 odst. 7 citovaného náleží jen při řádném/zákonném průběhu zkoušky. To je zřejmé i z okolností, za nichž uchazeči (skutky dle bodů 1 až 6 výroku rozhodnutí) získali osvědčení, jak jsou podrobně rozvedeny na str. 13 až 15 a str. 20 až 26 žalovaného rozhodnutí.
72. K dílčí námitce stran podkladů rozhodnutí soud uvádí, že dokazování listinami pořízenými z trestního spisu GIBS, které služební funkcionář vyhodnotil podle své úvahy, každý jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti, je v souladu s rozsudkem NSS č. j. 3 Ads 94/2012 - 31, v němž NSS s poukazem na jiný rozsudek svůj rozsudek uvedl, „...v rozsudku ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 – 119 připustil, že listiny, z nichž je patrný obsah výpovědí svědků z jiných řízení, obecně mohou být podkladem pro rozhodnutí. Uvedené tím spíše platí i pro projednávanou věc, je-li podle § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, důkazem pro řízení ve věcech služebního poměru vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyjádření, znalecké posudky, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořízená dokumentace skutkového děje.“
73. I když se zmíněný rozsudek NSS vztahuje k daňovému řízení, dopadá svými závěry přílehavě i na rozhodování ve věcech služebního poměru, jak tomu bylo i v nyní projednávané věci. Z citovaného rozsudku NSS je dále zřejmé, že k použití daných listin je třeba, aby v jiném řízení byly pořízeny v souladu se zákonem a do sféry rozhodujícího orgánu se dostaly zákonným způsobem. Soud ve věci žalobce ověřil, že tato premisa byla naplněna. Žalovaný tak důvodně poukázal na shora citované ust. § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru, podle kterého je důkazem vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyjádření, znalecké posudky, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořízená dokumentace skutkového děje. Správní řád se na řízení ve věcech služebního poměru subsidiárně použije, ovšem jen tehdy, pokud není zákonem o služebním poměru stanoveno jinak, jak vyplývá z rozsudku NSS ze dne 16. 10. 2017, č. j. 7As 281/2016, nebo rozsudku téhož soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 3Ads 133/2012 - 19.

V nyní projednávané věci však zákon o služebním poměru obsahuje v daném rozsahu autonomní úpravu řízení o skončení služebního poměru, a proto je tato dílčí námitka žalobce nedůvodná.

74. K použití důkazů, které byly provedeny v rámci trestního řízení v řízení o propuštění příslušníka podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, lze též poukázat na rozsudek devátého senátu Městského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 Ad 25/2011 - 53, kde stejný rozhodující senát uvedl *„Na tomto místě soud pouze na okraj uvádí, že nesdílí blíže nezdůvodněný názor žalobkyně o nepoužitelnosti důkazů, které byly provedeny v rámci trestního řízení, v řízení o propuštění příslušníka podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Jestliže se jedná o důkazy pořízené v souladu s trestním řádem, které mohou přispět k zjištění skutkového stavu věci, je služební funkcionář v souladu s § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru oprávněn čerpat relevantní skutková zjištění i z těchto důkazů. Podmínkou toho ovšem je, že se s nimi sám seznámí (provede je) a následně je ve svém rozhodnutí náležitě posoudí v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů...“*
75. Pro úplnost soud uvádí, že výpověď ing. J. F. byla podle obsahu spisového materiálu a odůvodnění žalovaného rozhodnutí pořízena dle § 158 odst. 6 trestního řádu, k němuž judikatura NSS uvádí, že *„úřední záznam pořízený v trestním řízení není vyloučen z okruhu důkazních prostředků v řízení o propuštění ze služebního poměru“*. I když se tento právní závěr NSS v rozsudku č. j. 2 As 17/2003 - 79 vztahuje k předchozí právní úpravě služebního poměru příslušníků Policie ČR (zákon č. 186/1992 Sb.), je tato svou podstatou shodná s úpravou, podle níž služební funkcionář postupoval v nyní projednávané věci.
76. K porušení služebního slibu a zavrženíhodnosti jednání služební funkcionář poukázal na znění ust. § 17 odst. 3 zákona o služebním poměru a zabýval se splněním podmínky zavrženíhodnosti jednání žalobce (str. 7 a 8 žalovaného rozhodnutí). Podle stanoviska soudu žalovaný přilehavě vyhodnotil relevantní skutečnosti, z nichž je třeba vyzdvihnout závěr, že se žalobce (a ostatní členové zkušební komise) dopouštěl protiprávního jednání na hodnotách, které mu byly svěřeny ke správě a opatrování, neboť se přímo zpronevěřil úkolu Policie ČR chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek dle § 2 zákona o Policii. Soud k tomu dodává, že od policistů rozhodně nelze očekávat, že budou sami porušovat zákon a dopouštět se jednání, pro které jiné postihují. Takové jednání, které porušuje zákony je u občana, jež se jako policista zavázal, že tak jednat nebude, zavrženíhodné o to více, vykazuje-li takové jednání známky trestného činu. Za zavrženíhodné jednání lze též nepochybně považovat jednání, které je v příkrém rozporu s obecnou morálkou, z mravního i společenského hlediska odporuje zákonu, výrazně se odchyluje od požadovaného bezúhonného chování příslušníka Policie ČR a má pohoršující charakter. Správní orgány v projednávané věci užily své úvahy na daná skutková zjištění, poukázaly na relevantní judikaturu správních soudů a jejich závěry není třeba jakkoli doplňovat.
77. Soud tak odmítá žalobcův poukaz na okolnosti, za nichž k porušení zákona došlo a výši částky, kterou z tohoto nezákonného jednání žalobce získal. Žalovaný se ostatně těmito okolnostmi výstižně zabýval na str. 14 a 15, dále na str. 20 až 26 svého rozhodnutí, soud jeho posouzení přisvědčuje a dále zdůrazňuje, že předmětem rozhodnutí služebních

funkcionářů není posouzení celkového jednání žalobce jako autorizované osoby, ale skutků, které jsou vymezeny pod body 1 až 6 výroku rozhodnutí.

78. Podle stanoviska soudu není z žalovaného rozhodnutí patrné, že by snad žalovaný považoval každé spáchání úmyslného trestného činu vždy a za všech okolností za zavrženíhodné. Naproti tomu soud považuje za zřejmé, že žalovaný při svém posouzení vzal v úvahu jednání žalobce ve všech jeho souvislostech.
79. Irelevantní je i poukaz žalobce na jednání jiného policisty, který byl „pouze zproštěn služby“, neboť se jedná o věc, která není předmětem soudního přezkumu a bez znalostí bližších okolností se k ní soud nemůže vyjádřit. Příležitým soud spatřuje poukaz žalovaného na rozsudek NSS ze dne 12. 9. 2018, č. j. 7 As 285/2018-30, z něhož vyplývá odpovědnost služebního funkcionáře, jaký zvolí postup. Odlišný postup služebního funkcionáře v jiné skutkově odlišné věci tak nemohl u žalobce založit legitimní očekávání.
80. K (ne)naplnění znaků trestného činu se žalovaný podrobně vyjádřil na str. 8 až 16 svého rozhodnutí. Zabýval se teoretickými východisky, ve vztahu ke skutkovému stavu pojednal o jeho objektu (obstarávání věcí veřejného zájmu), subjektu (kterákoliv trestně odpovědná osoba, tedy i žalobce), jeho subjektivní stránce (úmysl přímý, neboť žalobce vědomě obstarával věci veřejného zájmu-vystavoval osvědčení v rozporu s právními předpisy a za toto jednání žádal nebo přijal úplatek, finanční hotovost, kterou by jinak při zákonném postupu neobdržel) s přihlédnutím k okolnostem věci, z nichž je patrná systematická a dobrá organizovanost postupu žalobce a ostatních členů zkušební komise, zabýval se definicí úplatku, povahou přijatých plnění, upozornil na rozdíly u jednotlivých skutků a uzavřel, že se jedná o specifický případ úplatkářství, u něž ale nelze pochybovat o tom, že přijaté finanční plnění od uchazečů bylo neoprávněnou výhodou, které se žalobci (a ostatním členům, zkušební komise) dostalo, aniž by měl na ni nárok. K tomu poukázal na relevantní judikaturu. Soud posouzení žalovaného plně přisvědčuje a v podrobnostech na ně odkazuje.
81. Ve shodě se žalovaným má soud za to, že citací této judikatury (usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2010, sp. zn. 5 To 22/2010) podpořil svůj závěr o netypičnosti jednání žalobce, jehož systematika a dobrá organizovanost nasvědčuje skutečnému úmyslu žalobce. K argumentaci žalobce stran naplnění ust. § 17 odst. 7 zákona č. 179/2006 Sb. a výši plnění od uchazečů soud odkazuje na výše uvedené odůvodnění k obdobným námitkám. V rozporu s obsahem spisového materiálu je i tvrzení žalobce o tom, že žalovaný nedoložil tvrzení o předchozí domluvě mezi členy zkušební komise. K tomu soud poukazuje zejména na výslechy obviněných z trestného činu, úřední záznamy o podání vysvětlení dle § 158 odst. 6 trestního řádu a další, z nichž je zřejmé, komisaři byli s uchazeči předem domluveni, že se ke zkoušce nedostaví a zkouška se nebude konat.
82. K ohrožení dobré pověsti policie soud poukazuje na odůvodnění žalovaného na str. 16, z něhož je zřejmé, jakými obecnými a judikatorními východisky se žalovaný zabýval při uvážení této podmínky ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru na podkladě zjištěného skutkového stavu, jehož posouzení je zjevné z celkového kontextu žalovaného

rozhodnutí a důvodů, které žalovaného vedly k závěru o splnění této podmínky pro propuštění žalobce.

83. Ke spolupachatelství soud poukazuje na str. 17 a 18 a str. 28 až 30 (neprokázání společného postupu spoluobviněných) žalovaného rozhodnutí, v nichž žalovaný opět podrobně a výstižně pojednal o teoretické rovině samostatných skutkových podstat daných trestných činů, uvedl své posouzení ve vztahu k jednotlivým skutkům s poukazem na stejné posouzení GIBS v druhém usnesení o zahájení trestního stíhání a důvodech, které žalovaného proto vedly ke korekci prvostupňového rozhodnutí. Soud jeho závěrům přisvědčuje, neboť jsou činěny na základě shromážděných podkladů, z nichž je ve své celistvosti zřejmé, že žalobce a ostatní členové zkušební komise vzájemně spolupracovali, svou činnost velmi dobře společně organizovali, byli si vědomi jednání ostatních členů komise a cíle své činnosti (přijetí úplatku), jednali ve shodě a nastavený systém ve vzájemné spolupráci opakovaně používali. Soud zdůrazňuje, že žalobci je vytýkáno spolupachatelství ve vztahu k jednání podle § 331 odst. 1 aliny první trestního zákoníku, nikoli ve vztahu k § 331 odst. 2 téhož zákona.
84. Z obdobných důvodů soud nevěšel na námitku vad posouzení pokračování v trestném činu, neboť se ztotožnil se závěry prvostupňového rozhodnutí (str. 51 až 52) a žalobou napadeného rozhodnutí (str. 18), které shodně uzavřely, že jde o jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou časovou souvislostí a souvislostí v předmětu útoku. Žalovaný s poukazem na odbornou literaturu důvodně připomněl požadavek přesné kvalifikace trestného činu ve výroku rozhodnutí, bez toho, že by muselo být prvostupňové rozhodnutí zrušeno, neboť vytýkaná jednání jsou v obou rozhodnutích totožná.
85. Nedostatečné vypořádání odvolacích námitek soud odmítl již v úvodu svého posouzení či ve vztahu k jednotlivým (dílčím) žalobním bodům. Proto jen pro úplnost uvádí, že se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí neopomněl zabývat námitkou neprokázání tvrzení uvedených v úředním záznamu GIBS ze dne 29. 4. 2019 (str. 18), nesprávného posouzení plateb (str. 19 až 20), neprokázání společného postupu spoluobviněných (str. 10 až 11), důkazního využití podkladů GIBS, která je svým obsahem námitkou proti podkladům pro rozhodnutí služebního funkcionáře, pojednanou výše, použití odposlechů, záznamů telekomunikační techniky a agenta, k níž se žalovaný vyjadřuje v odůvodnění svého rozhodnutí opakovaně (např. str. 35) tak, že není oprávněn přezkoumávat a hodnotit postup orgánů činných v trestním řízení, kdy současně nemá pochybnosti o zákonnosti nařízení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu. Opodstatněný je v této souvislosti poukaz žalovaného ve vyjádření k žalobě na str. 1 až 15 spisového materiálu, z nichž se podává (původní usnesení GIBS o zahájení trestního stíhání), že dne 19. 8. 2019 byly na základě anonymního oznámení zahájeny úkony trestního řízení podle § 158 odst. 3 trestního řádu pro podezření ze spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku v souběhu se zločinem přijetí úplatku dle § 331 odst. 1 písm. a) téhož zákona, a byla tak splněna základní podmínka pro vydání

příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu dle § 88 odst. 1 trestního řádu.

V. Závěr a náklady řízení

86. Žalobou napadeného rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
87. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl procesní úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 31. srpna 2022

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.

předsedkyně senátu